

Paradox smrti – 13. ned. B - 1.7.2018 - Mdr 1, 13-15 a 2, 23-24 - 2Kor 8, 7.9.13-15 - Mk 5, 21-24.35b-43

Písmo svaté nás konfrontuje s určitým napětím, s určitým paradoxem, co se týče smrti člověka.

Na jednu stranu ze své zkušenosti vidíme, že smrt a všechno s ní spojené je pro člověka nevyhnutelné, neoddiskutovatelné, dalo by se říci, že je vlastně takovou jistotou. Můžeme se spolehnout na to, že smrt jednoho dne přijde, že ji sami zažijeme, že jí sami projdeme.

Na druhou stranu, podle těch slov z knihy Moudrosti z dnešního prvního čtení, je smrt něčím, co by tu vlastně ani být nemělo. *„Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí. Ale všechno stvořil, aby to bylo.“* Boží vůlí je život a rozvoj, ne smrt a zánik. Boží vůlí je, aby vše stvořené dýchalo, aby člověk žil.

Pokud tady ovšem z dáblovy závisti fyzická smrt existuje, tak nemusí mít nad člověkem definitivní moc, za předpokladu, že je člověk na Boží straně. *„Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti.“* Ve 12. kapitole Janova evangelia Ježíš dokonce říká, že přikázáním jeho Otce *„je věčný život“*. Kristus přišel, abychom měli život a měli ho v plnosti.

Dnešní úryvek z Markova evangelia nám ukazuje případ, kdy je moc fyzické smrti nad člověkem zlomena, kdy Kristus vítězí nad smrtí a obnovuje život. I když se zprvu zdá, že v tomto tragickém případě Ježíšova pomoc přichází pozdě, že už je konec všem nadějím...

Co se zde odehrává, je nejenom záchrana dítěte – dcerušky Jairovy – ze spárů smrti, nejen pomoc konkrétním lidem v nouzi a proměna lidské tragedie v radost, ale též zjevení jedné převratné skutečnosti: Totiž toho, že je zde někdo, Kristus, kdo je Pánem nad životem a smrtí, kdo je dárce života. A to nejen toho fyzického, ale života, který je trvalý a věčný.

Jestliže jsme v Ježíšově činnosti svědky toho, že on křísí z mrtvých, a jestliže nám evangelia dosvědčují, že on sám vstal z mrtvých, potom smrt ztrácí svou děsivou tvář.

Pro toho, kdo věří v Krista, není smrt už takovým strašákem. Víra v Krista pomáhá člověku překonávat strach, vlévá pokoj a naději do jeho srdce.

Představenému synagogy, Jairovi, Kristus řekl v tom nejtemnějším momentu: *„Neboj se, jen věř!“* Přijměme také pozvání k víře v Ježíšovu moc, k víře v Krista, navzdory tomu, o čem se nás v různých situacích často snaží přesvědčit realita – že už je konec, že už není pomoci, že už není východiska. Pro Krista neexistuje žádná slepá ulička, žádná lidská tragedie, v níž by nemohl zazářit jeho život.

Na závěr bych připomněl větu z dokumentu *O církvi v dnešním světě* z II. Vat. Koncilu: *„Na křesťana jistě doléhá nutnost a povinnost bojovat v mnoha trápeních proti zlu a vytrpět i smrt; ale ve spojení s velikonočním tajemstvím, připodobněn Kristově smrti a posilněn nadějí, jde vstříc vzkříšení.“*